

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Min far föddes i Glimmingestrand år 1858 och dog i Angelstad Småland 1941 den 3/10, 83 år.

Min mor föddes i Småland 1855 och dog i Angelstad 1897, 42 år

De hade 8 barn tillsammans. Den förste dog, det var en pojke. De bodde då på Wegeholm, där far var tunnbindare och mor mejerska. Vid samma tid fick Kammarherrens ett barn och hon blev amma till detta barn. Sedan fick mor en pojke och sedan en flicka, därefter 1885 föddes jag den 18/5-85, sedan blev det pojkar allesammans. Då var dem flyttade till Björnekulla församling och jag skänktes bort till min moster som var barnlös, och 1895 köpte far ett litet jordbruk i Angelstad. 1897 dog min mor. Far blev nu ensam, den yngste av mina bröder var då 4 år. Om en tid kom en kvinna dit, hon var duktig och snäll. Dem gifte sig, och mina två äldsta syskon reste till USA. Där hade vi farbror Olof som hjälpte dit alla, efter dem växt upp. Jag har nu endast 2 bröder i Sverige, och någon gång hittar ett brev hit till mig från USA, från mina bröder, min syster är död. När min far var 75 år kom han och hälsa på oss, och på hans 80 års dag reste jag dit och gratulera, han blev glad och var uppe på ovanrummet och dikta en visa som jag fick, det var från hans barndomshem vid Glimminge, hans mor miste sin man, han var sjöman. Detta var sista gången jag såg min far i livet. 3 år därefter fick jag följa min far till hans sista vilorum, på Angelstads kyrkogård, där vilar nu min egen mor och hans andra hustru också.

Min levnadshistoria, nedskriven år 1964 då jag var på 80 de året

Jag föddes i Björnekulla församling den 18/5 1885, var 4 de barnet till tunnbindare Jöns.Peter Rosenkvist och hans hustru Ingrid Kajsa, född Kristofferson. De ägde en tunnbindariverkstad i Åstorp vilken brann upp för dem. För att tjäna pengar till ett nytt hem, reste min far till USA, och mor och barnen bodde under den tiden ho hennes syster och svåger på Västraby gård. Jag var ett år då, och då far kom tillbaka var jag 2½. Han hade fått arbete i Dalarna, och mor reste dit med de äldsta barnen, moster var barnlös och ville behålla mig som sin egen. Det första minne jag har från den tiden är, att moster skulle gå upp klockan fyra på morgonen och hjälpa till med mjölkning av gårdens kor. Då sade hon till mig, att om jag behövde gå upp innan hon kom igen, skulle jag knacka i väggen, så kom grannhustrun in och hjälpte mig. Nästa minne från den tiden är, att en liten lekkamrat hade fått en liten solparasoll som present, från släktingar i USA den var ljus, blommig och fin. Jag tyckte den var underbar, fick se, men ej röra den.

Någon tid därefter skulle vi flytta till Rögle och fick bo i ett av de hus som kallades möllehusen. Där var två lägenheter i och vi delade förstuga med den andra familjen. Deras namn var Ludvig och Botilda. De hade en flicka, vi var i samma ålder 5 år. Vi lekte och hade roligt tillsammans. Flickan hette Ester. Några leksaker hade vi ej, men tog karborrblad och virade ihop och band ihop med grässtrån, detta var våra dockor. Så hittade vi brokiga hästhovsblad som vi band fast med grässtrån på dockan, detta var förklädet. Vi hade vår lekplats vid vägkanten i gräset. En dag fick vi se en igelkott, han gick in i hönshuset. Vi blev nyfikna och skulle se vad den gjorde där. Den hade gått upp i äggredet, och vi gick in och tala om det, så våra moror sprang ut och körde bort den, och sade, där hade vi vår äggtjuv.

Denna sommar hade mina föräldrar flyttat från Dalarna till Falkenberg, min far hade fått arbete på ett tunnbinderi där. Min far var född i Glimminge, nära Väderön och önskade komma nära den plats där han haft sitt barndomshem. Så kom ett brev att de ville att vi skulle besöka dem, så de fick se sin flicka, och en söndag reste vi dit. Ja hade då fått en liten bror som hette William. Min syster Hilma blev skickad till mejeriet, och jag fick följa med. Vägen dit gick över en skogsbeklädd kulle. Då vi var högst uppe satte Hilma spannen ifrån sig, och svängde om med mig och sjöng.

Vi skall dansa på berg och backar och slita upp både skor och klackar osv

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Då vi kom tillbaka med det vi handlat, fick jag min första docka, min mor hade sytt kroppen, så hade den porslinshuvud och sidenklänning, sydd av tyg som var tagit av en parasoll. Det var både min första och sista docka, och den följde mig i lekarna i mina tidiga barnår. Tiden gick och då jag var 6 år fick jag börja skolan i Vålinge. Vår fröken hette Emilia. Hon var snäll men fodrade riktig uppmärksamhet av barnen, om ej, så fick de stå med armarna uppsträckta framme vid katedern.

Detta straff fick jag en gång, då jag titta genom fönstret och såg en häst.

Jag fick stå så länge att jag trodde jag skulle falla av trötthet.

Då första terminen gått till hälften, skulle vi flytta fram till gården i en bättre lägenhet i ett tvåvåningshus, och då vi kom dit, blev jag ute och lekte med barnen, och såg ej efter vilken trappa vi skulle gå upp i, så jag gick fel, och kom till en obekant familj. De sade till sin pojke att visa mig rätt. Han gick upp över vinden sedan en trappa ner så sade han, här bor du.

Så kom jag att fortsätta den första klassen i Rögleskola. Lärarinnan där hette Lina.

Då jag varit i skolan några dagar blev jag sjuk, doktorn kom till oss och sade, det är difteri, och förbjöd folk att gå till oss. Men en gammal gumma som passade gårdens höns blev kommenderad, att komma dit en gång om dagen och pensla mig i halsen. Dem kallade henne för hönsakadorran, och då jag fick höra, nu kommer hönsakadorran så visste jag att det betydde sveda i halsen, hon pensla med en fjäder. Där kom frälsningssoldater och bad för mig, och moster grät och trodde jag skulle dö.

Men jag krya på, och har haft många med och motgångar sedan dess.

Då det åter blev Oktober, fick morbror erbjudande att komma till Oregården som förvaltare. De skulle bo i borgen, som huvudbyggnaden kallades. Moster var kokerska och hade till hjälp två jungfrur i köket, som avlönades av kammarherre Gravenhorst Lövenstjärna på Vegeholm. Hans maka kallades hennes nåd. De hade en flicka i min ålder. Vi var mycket goda vänner, var bänkkamrater i Vegeholms småskola och lekte tillsammans, när herrskapet besökte Oregården.

Vi var 3 barn på Oregården den terminen, en pojke som hette Jöns, som gick i första klass och kunde ej läxa en dag. Så sade lärarinnan att han fick sitta efter och lära den men tyckte inte att han skulle gå ensam så om vi ville stanna lite och vänta honom. Det var en flicka som hette Anna Nerman och jag. Lärarinnan gick in till sig och stängde dörren. Då såg Jöns att fönstret stod öppet och han hoppa ut och vinka på oss att komma. Det var ett gammalt lågt hus utan grund, det hade namnet Klinkan, och finns ej mer nu. Det var ingen svårighet att hoppa ut, och det gjorde vi. Då vi kommit en bit på väg mot hemmet, kom lärarinnan ut och kalla, och då Jöns såg henne tog han en tös i var hand och sprang som för livet.

Lärarinnan talade om det för min moster, och sade att det såg så skojigt ut att hon inte kunde låta bli att skratta. Vi fick aldrig någon tillrättavisning heller för det.

Kammarherrens hade ofta gäster med sig till Oregården och då vistades de på andra våningen som var festvåningen, och då var det brådska i köket. Där var ett talrör ner till köket, därigenom beställde de upp det som skulle bjudas på gästerna, och då var det brådska i köket. Ibland jakt och kräftkalas. Laura var alltid med och vi var ute och roade oss på barnavis. En kväll stannade gästerna till sent och jag sprang och lekte på gårdsplanen. Moster sade åt jungfrurna att de kunde låta disken stå till dagen efter och gå och lägga sig. Så fick vi se att det blev tänt i flickornas rum, och Laura frågade, vem bor där?

Jag svarade, det är jungfrurnas rum. Fönstret satt rätt högt uppe, och Laura sade till mig, hör du, stå bock för mig så jag får se in. Jag stod krokig och hon kröp upp på mig och tittade sen in genom fönstret, hon hoppa fort ner igen och skrattade. Jag frågade vad hon såg, så sade hon, stig du nu upp på mig, så får du se. Och vad jag såg var att båda flickorna stod nakna och titta i sina linnen.

Då de gick för att ge gårdens hundar mat, fick de ibland med sig hem.

Laura ville gå upp en gång till och då knacka hon på rutan. Då sade flickorna (ja ni pauga).

De trodde det var några av de unga ogifta drängarna på gården.

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

På året efter var den goda tiden slut för moster. Kammarherren dog och Oregården arrenderades bort till Gabriel Olsson på Rögle Säteri som flyttade in på Oregården. Vi flyttade ner till stathusen. Morbror var rättare, eller som det kallades på den tiden Ladufogde, han skulle ordna arbetarna så att var och en kom till sina göromål, samt hålla reda i böckerna, inkomster och utgifter.

Den vintern kom jag till folkskolans första klass i Vegeholm. Laura och jag var bänkkamrater där också. Vid min andra sida satt en flicka som hette Ester. Under skoltimmen smygritade Laura en gubbe på sin tavla i bänken, medan läraren satte frågor till pojk-klassen. Sedan stötte hon mig i sidan att jag skulle se den. Jag titta ner på hennes tavla och smila, just då tittade läraren åt vårt håll och såg mig le åt något och sade Ida varför skrattar du, jag svarade ej. Då sade hon, stig ur bänken och stå bakom. Då jag stått ett par minuter tittade Ester sig tillbaka och såg på mig, då smila jag igen, läraren hade ögonen på mig, så sade han, Ida gå bort och stå vid skambänken, det gjorde jag. Tala nu om vad Ida skratta åt, men jag teg.

Framför där skambänken var satt en flicka som hette Eva, hon titta sig tillbaka och ville väl se hur jag reagera, och då smila jag igen. Läraren såg det och tyckt nog det var konstigt att jag inte sade något, men han visste att jag och Laura var bästa vänner, så han misstänkte nog att det var något oss emellan. Då sade han Ida kom fram och ställ dig vid katedern. Jag gick fram och ställde mig vid sidan om, tog så förklädet för ansiktet, så inte läraren skulle se det, men hade öppet mot flickklassen, och Ester såg mig och smila mot mig. Det såg läraren, så hon fick gå fram och ställa sig vid min sida, timmen var slut, men vi kunde se till varandra och var inte alls ledsna. Då det blev rast sade Laura till oss, jag såg att ni bara skratta mot varandra. Ja du vem var det som ritade gubben på tavlan, därför teg jag.

Då vi haft examen, skildes Lauras och mina vägar åt. Hon flyttade till Helsingborg och jag till Tånga folkskola. Morbror hade fått byggt ett hus som hörde till Välinge församling. Och då Laura var ung blev hon friherrinna Jyllenstjerna, men jag bara en arbetande maskin. Jag fick arbeta i hösten och räfsa efter lass. Daglön i daglön fick vi barn 50 öre om dagen för 12 timmars arbete, från kl 6 på morgonen till kl 8 på kvällen, med en halv timmes frukost kl halv nio och 1 ½ timmes middagsfritt, samt vid halvfem fritt att äta en matbit, sedan arbeta till 8 på kvällen. Vi gallrade betor, hackade och skar fröstockar, plockade sten av åkrarna, och arbetade tills skolan åter skulle börja. Men några pengar fick jag ej behålla, dem skulle vara till det hus de hade byggt.

Jag fick en klänning till examen och 2 öre till karameller då jag gick till affären för att handla om Lördagskvällarna. Om vintern då det var mörka kvällar, och jag blev skickad till affären, sade morbror "gå nu till vänster om det vänstra hjulspåret så har inte spöken makt med dig" men inte trodde jag på spöken, men själv var han skrockfull. Dem hade nu köpt en ko, 4 grisar och 20 höns, så moster hade arbete nog, med hemmet och djuren, men hade ändå lovat att hjälpa till med mjölkning på Oregården, morgon och kväll. Det var 20 minuters väg att gå för henne morgon och kväll. Så hörde ett tunnland jord till huset, där vi satt säd och satt potatis. Om söndagarna fick jag gå och låta kon beta av gräs på Oregårdens gropkanter och gräsvallar vid vägen hela förmiddagen. På eftermiddagen var jag fri.

Då skolterminen kom började jag i Tånga folkhögskola hos skollärare Olsson, och hade gått ut klasserna då jag var 12 år. Sen var det arbete igen hela sommaren, tills jag på vintern gick och läste för prosten Tulin i Välinge. Han var människovän och rar och jag tyckte det var så roligt. Men fick han se någon pojke som ej var uppmärksam så gav han en fråga till honom. Vi talade om att förr i tiden brukade dem skäka kroppen, genom att fasta och bära tagelskjorta närmast kroppen. Så såg prosten att en pojk inte var uppmärksam och sade, Patrik Petterson, vad var det man gjorde förr i tiden. Då steg Patrik upp, rak i ryggen och svarade högt och tydligt "man skall spöka" då skrattade prosten och sade, för allt i världen börja inte här!

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Sedan blev det konfirmation, och därefter arbete året om. Då fick jag en krona om dagen i arbetslön och fick samma arbete som fullvuxna. Om jul blev gårdens barn bjudna till borgen att plundra herrskapets julgran, och jag blev bjuden med, fast jag var konfirmerad, annars var det endast före den åldern, så jag var ej beredd att bli bjuden detta år. Vi var på andra våningen på finrummen, först bjöds kaffe och kakor, sedan blev det lekar, godsägaren ställde sig böjd över bordkanten, och lade huvudet i händerna för att inte se, så stod barnen i en rad vid väggen, och någon av dem skulle gå tyst fram och smälla godsägaren i ändan, och gå tyst bort och ställa sig i raden bland kamraterna. Där var mjuka mattor att gå på. Sedan skulle godsägaren gissa vilken det var, ingen vågade att gå fram, så gjorde frun tecken åt mig, och som jag alltid fått lyda, så gick jag bort och gav honom en kraftig smäll. Den andre skratta och jag också, så han gissa på den störste av pojkarna. Han sade det var en kraftig smäll du gav mig. Det var inte jag sade pojken. Jag antager att frun sedan tala om vem det var. Vi fick gottepåsar.

Så blev det åter ett nytt år, moster blev sjuk, hade cancer i ena bröstet. Hon kom till lasarettet i Engelholm, där skar de bort bröstet. Hon fick ligga där en lång tid, och jag fick sköta hemmet och djuren. Laga mat det hade moster lärt mig, hon hade varit kokerska, och jag fick hjälpa till ibland, både baka, steka och koka, kärna smör, mjölka kon, och allt i hemmets göromål, så det gick bra. Då moster kom hem från lasarettet kände hon sig rätt bra ett års tid. Så fick jag åter arbeta och tjäna pengar. Det roligaste arbete jag visste, var då jag fick en häst, att köra ut och plocka sten på åkrarna och hade gårdens arbetares barn med ut, de fick 50 öre om dagen innan dem var konfirmerade och plockade små stenar, dem störste kom på min lott, och så fick ungarna åka med till stenröset och lasta av.

En dag kom en pojke och sökte arbete på Oregården, han var lika gammal som jag, han fick också ut och plocka sten, men såg att jag fick ta de största stenarna, så han tog dem från mig och kasta dem upp i vagnen. Så sade han kör du hästarna, så kan jag ta de stora stenarna. Han var en mycket bra kamrat och vän. Han hette Johan. Den sommaren en Lördagskväll, var det fest i godtemplarhuset, Johan var i barntemplarföreningen i Engelholm, och jag var med i Tångas. Jag hade varit med i ett år då så kom Johan och fråga morbror om jag fick gå med till godtemplarfesten, först var det nej, men Johan pratade med honom, och tyckte att då vi var i den föreningen och då det inte kostade något, så kunde hon väl få gå dit. Ja, till sist fick jag gå med, och där var trevligt. Jag var nu 16 år.

Vi gick sedan ut på en promenad någon gång då och då, och Johan sjöng och prata, för att liva upp mig. Jag var ej riktigt glad, för moster hade inte varit riktigt bra, så hon måste intaga sängen igen, och jag måste stanna hemma som sjuksköterska. Nu hade cancersjukdomen gått till magen, så det lilla hon åt kom upp igen. Och då doktorn kom sade han, det är ej bra för flickan som är så ung att ha ett sådant ansvar. Moster sade visst är hon ung och jag vet att det ej är bra, men här finns ingen att få, och hon gör allt villigt, så jag är glad att jag har henne. Det var mycket att göra vid sidan om, med hemmet och djuren. Till alla som kom och besökte henne, sade hon, jag är så glad att jag har Ida, hon är en bra hjälp, tar både ett och annat efter mig och är alltid vänlig. Ja varför skulle jag vara annat, hon hade varit i mors ställe för mig innan.

Herrskapet på Oregården kom ofta och såg om henne, och sade till mig att jag skulle gå fram till mamsellen i herrgårdsköket och säga att jag skulle ha något gott till moster. Jag svarade att det är snällt, men jag kan inte säga det. Då sade frun Ida behöver inte säga något, Jag skall säga till mamsell, att då Ida kommer skall hon taga något gott som hennes moster skall ha. Jag var där ofta och fick goda rätter till moster. Jag stod endast i dörren, så när jag hälsat gick mamsell ut i skafferiet och hämta det som de ville moster skulle ha. Jag sade endast, hälsar och tackar från moster då hon lämnat maten. Moster sade till sin man att hon ville det skulle skrivas testamente så jag skulle vara arvinge.

Det blev skrivet men ej Tingfört, så det blev aldrig något till mig utom en blå klänning efter moster.

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Det kostade 3 kronor att få den omsydd och det fick jag gjort hos en sömmerska, då kom jag i tjänst, så jag fick pengar till sylön. Men där var en 30 årig flicka som var på Oregården, medan moster levde, hon hade 2 barn hos sina föräldrar i Småland, olika fäder till dem. Om söndagarna kom hon till oss, men det var ej för att hjälpa till eller göra moster glad, för hon satt i lusthuset i vår trädgård och prata med morbror. En dag kom hennes syster Tilda som var gift och hade sitt hem i Vegeholm, hon hade varit i betstugan på Oregården och sökt henne, så hade de andra flickorna sagt att hon är nog hos Karl Hanssons, för hon går dit om söndagarna.

Så kom hon upp till oss och frågade efter Ingrid. Jag svarade att hon kanske var ute och såg våra små grisar vi köpt. Jag skall ut och kalla. Jag såg ej att Tilda kom efter hon stod vid sidan av mig utanför då jag kalla på Ingrid. Vi hade dagen innan fått hem 4 lass hö till kon, och uppifrån höet skrek morbror så argt, vad vill du henne, och Ingrid börja skälla på mig och svärja att jag var så dum, att jag inte var värd annat än att slå en viss protentat i underjorden i ändan med sagt med svordomar. Och detta stod hennes syster och hörde. Hon blev blek, men stannade och tog Ingrid med sig. Ja gick in men sade inget till moster, endast att hon följde med Tilda. Ida tror du inte att Karl gifter sig med Ingrid då jag dör? Det tror jag inte sade jag, men ville inte oroa henne.

Moster dog och blev begravd om midsommar och Ingrid kom dit för att hjälpa till i köket. Gästerna var komna men Ingrid var ej i köket, där var endast kokerskan. Så kom Anna Lunddal morbrors syster och sade var är Ingrid som skulle hjälpa till i köket. Jag såg henne uppe på vinden för en stund sedan svarade jag. Hon sade gå och säg att hon strax skall komma till köket. Jag gick tyst upp om trappan så högt att jag kunde se om kanten, där satt morbror på mosters vävstol och hade Ingrid i knäet, så jag sade inget, utan gick tyst ner igen. Så sade Anna, kommer hon inte? Jag fick då tala om vad jag såg, Anna blev arg och sade, jag skall passa på dem när de kommer ner, hon såg arg ut. Jag gick för att hjälpa till i köket, tog ett förkläde för min konfirmationsklänning, som var lång och svart, det var min sorgklänning.

Så blev det tid att köra till kyrkogården. Efter den tiden kom min sorgligaste tid i hemmet. Jag arbetade på Oregården men fick ej några pengar, dem hämtade morbror då han fick sin avlöning och behöll dem. Jag hade endast min konfirmationsklänning till snygg. Och så en söndag fick jag reda på att en lantbrukare i Wälinge ville ha en flicka och jag gick dit en Lördagskväll för att få platsen, och då jag tala om det hemma fick jag som svar, ja så du tror att du skall till det möghålet. Han for dit och sade att jag ej fick komma dit.

Så måste jag stanna hemma och arbeta igen för dem.

En kväll träffades Johan och jag efter en lång tid, då moster låg sjuk var det slut med promenaderna. Men dem återupptogs nu, och vi gick fram och tillbaka på vägen, han prata och sjöng, och jag fick veta att han bar brorson till mamsell på Oregården. Men så tala han om att Karl Hansson hade sagt något sårande till honom, så det var bäst vi slutade våra promenader. Jag ville veta vad han sagt, men han ville ej tala om det, då blir du ledsen. Jag sade våra promenader har ju varit så oskyldiga, vi är ju goda vänner blott. Nu hade morbror ont om pengar, så han sålde kon allra först, och sade till Ingrid att hon kunde ta dit sina barn. Så hon reste till småland och hämtade dem. Pojken hette Fritiof han var rar, och blev så glad i mig att han bestämde att då han blev stor, skulle jag bli hans fru. Han var då 4 år.

En lördag skulle jag gå till Oregården och köpa mjölk, invid vägen bodde en arbetarfamilj. De hade släktingar hos sig som var från Engelholm, de kallade in mig då jag var på hemväg, och sade i Engelholm finns det gott om platser, om du kommer dit så kom bort till oss. De visste att jag fick gå dit ibland efter sprit till morbror, samt också Hoffmansdroppar, det var hans husapotek. Men jag var ej så glad att gå den långa vägen, och då jag kom vägen vid Vegeholms skog var jag rädd att där skulle ligga skumma individer. Där var ej mycken trafik på den tiden, bilar fanns ej. De gav mig deras adress, nästa gång jag skulle hämta sprit till honom fick jag åka tåg dit

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Det kostade 50 öre, så då fick jag längre ti i staden och så såg jag på adresslappen och kom till Månssons. Dem sade gå till Mejeriet, där vill de ha en flicka. Jag gick dit och fick platsen. Jag hade hört hemma, då de trodde att jag sov, att jag var i vägen, men nu blev de ilska, då jag talade om att jag fått plats. Det var snart tid att de ville ha min förtjänst. Morbror sade till mig, då behöver du inga förkläde dem kan du ge till Ingrid, för du har väl aldrig sett någon använda förkläde i stan. Jag hade ej sett folk som hade förkläde i stan, då de gick ut på stan, så fick hon mina 3 förkläden.

Jag hade en gammal klänning till vardags och min gamla konfirmationsklänning, men ingen kappa, och snålt med underkläder. Några hela skor hade jag ej, men hade sett att fru Olsson brukade kasta ut sina gamla skor i ett hus där de hällde ut askan. Så jag gick för att träffa en flicka som tjäna på borgen, hon hette Maria, och fråga om hon hade reda på om frun hade kasserat några skor, så hon följde med ut att se efter och jag fann ett par med slitna sulor, men bra överläder, mina egna skor hade dåligt överläder så dem tog jag och tänkte att sulorna kan lagas då jag får lön. När jag skulle resa till platsen, sade morbror, några respengar får du ej, så gick han på arbete. Jag gick in till vår granne, han hette Bengt Kappel och hans fru hette Sissa, jag frågade om jag fick låna 50 öre för att resa till plats i Engelholm. Ja det skall du visst få, och kan han inte ge dig 50 öre, för allt du gjort för dem, så gör vi det.

Järnvägen mellan Rögle och Vegeholm gick förbi där vi bodde, och där var en grind vid övergången. Då jag kom till grinden kom banvakt Berglund körande med sin tralla. Så sade han som vanligt till mig, gode Ida var ska du hän i da? Jag sade att jag skulle på tjänst i Engelholm. Upp på trallen med dig så skall du få åka till Vegeholm. Så kom jag då till mejeriet i Ängelholm, och alla var rara och snälla mot mig. Där var många kamrater, Elida och Elin var mejerskor, Skara butiksbiträde, samt en maskinist, dem hade jag glömt namnen på, samt en dräng som hette Magnus, han körde ut mjölk i staden. Så var det ju först och främst Mejerist Pärsson och hans familj, de hade 4 rara barn, Linnea den äldsta var i dövstumskola och var endast hemma om ferierna. Anders hade börjat skolan och Dan skulle börja. Så den lille Åke, han var vacker som en liten ängel och allas älskling.

Jag var kommen dit för att ta hand om barnen och hjälpa till med annat.

Mejeristens gamla faster var hos dem och stannade en vecka för att sätta in mig i göromålen. Hon frågade om jag ej hade några förkläde och jag talade om hur det var. Så gav han mig 2 av sina förkläde. Då Dan skulle börja skolan, skulle jag tvätta honom i ansiktet med en lapp, det tyckte han inte kändes bra, så sade han snälla Ida tvätta mig med handen, det känns mycket bättre. Jag får det inte för mamma sade jag, men gjorde det ändå, så barnen tyckte om mig och de var väluppfostrade och snälla.

Så en vacker dag tyckte frun att jag kunde taga barnen med och gå till sjön och bada dem. Jag satte lille Åke i vagnen, det var långt att gå genom skogen, på stigen var det lös grus på den tiden, så det var tungt att köra vagnen. Pojkarna hjälpte till att föra på så gott de förmådde, och då vi nådde till sjön var vi trötta. Lille Åke hade somnat och jag sade till pojkarna att vila sig, så kunde jag bada först. Jag gick ett par meter från stranden där var lågt vatten, så låg där tång och jag tänkte gå över, men då jag trampa på tången, kom jag ner i ett håll så vattnet räckte upp till halsen. Jag blev rädd, kunde ej simma, men kravla mig till sist upp och var glad att jag ej hade något barn med ut. Jag tänkte om jag hade blivit där, och barnen hade blivit ensamma, och ingen människa syntes till, jag var förfärad för tanken. Lille Åke hade somnat och så badade de två pojkarna vid strandkanten, jag vågade ej gå längre ut med dem. Jag tala ej om detta för frun. Då första månade gått sade frun, Ida är så duktig, kan allt, vill Ida ta alla andra göromål här, för jag ser att det går bra, så skall jag försöka få en flicka till barnen. Det ville jag gärna. Sådant var jag van vid, både att baka och laga mat. Frun sade till mig, alla flickor jag haft innan, har gråtit första dagarna här men Ida är alltid glad. Jag tyckte inte skall man gråta om allt är bra. Det gjorde jag när jag hade orsak. Frun annonserade efter en barnflicka, då flickan kom var det en flicka som jag var bekant med från Rögle. Hon hette också Ida, men för att skilja oss åt fick hon heta Gerda

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Sedan reste frun till sitt hem i Halland och stannade borta en vecka. Jag hade 11 personer att laga mat till, och Gerda brukade hjälpa till att torka disken, hon hade barnen att taga hand om, och allt gick bra. En morgon då jag var i köket, kom sotaren. Där var en kolspis att laga maten på, och jag skulle ha kakao färdig tills mejerifolket kom, men måste vänta tills sotaren var färdig. Min moster brukade alltid då hon blev försummad säga att hon blev kånklad, och det sade jag nu.

Det var något de aldrig hört förr, och den ene efter den andre kom och fråga om kakaon var färdig, och de gick igen. Till sist kom drängen Magnus och sade har sotaren kånklarat Ida idag?

Då begrep jag att jag skulle sagt försummat.

Då frun kommit tillbaka berömde hon oss, för allt hade gått bra.

Gerda och jag hade ett rum på övre våningen och låg båda i samma säng. En natt vaknade jag vid att jag hade klåda och små knutor på kroppen, och då jag titta på lakanet så sprang där ett djur, jag visste ej vad det var. Så sade min kamrat det är en skäkta. Då ville jag ej ligga där, utan gick upp och lade mig i en vilstol, men Gerda rörde dem ej, så hon blev liggande. Jag tala om det för frun dagen efter då sade hon, då får ni alla ligga i rummet där uppe, (jag kommer ej ihåg vad rummet kallades) där någon samlades en gång i månaden för att granska böckerna. Där var bänkar på väggarna och där fick vi ligga efter varandra, mejeripersonalen också, med kläderna på.

På morgonen skulle jag upp och älta en grovbrödsdeg, vi skulle baka.

Sedan gick dagarna som vanligt. Efter en tid kom en fru från Vegeholm och hälsa på mig, och tiggde mig om att komma till dem, de hade ett lantbruk. Flickorna och jag hade varit lekkamrater, så de tyckte att det skulle vara roligt om jag kom till dem. Jag var då jag var barn mycket ofta bjuden dit, men mejeristfrun tyckte inte det var roligt om jag flyttade. Jag blev inte fri från dem, de skrev och de kom. Till sist sade frun, om Ida tar platsen och ej trivs, så kom till oss igen.

Så lovade jag att komma dit i november. Men jag ångrade mig ej. De var som far och mor för mig, och jag kände mig som hemma. Det var hos Olof Hanssons i Vegeholm, och jag blev som barn i deras familj. Han var bror till Carl Hansson, min mosters man, men alltid rättvis. De hade 8 kor och 3 hästar, och jordbruksarbete var jag van vid. De hade sin son, en dräng, att arbeta hos dem, och de bodde i ett rum på gården. Deras flickor Ellen och Gerda ville alltid gå in till mig om kvällarna. Och en av dem kröp i min soffa för att sova hos mig, det skiftades de om. Då jag varit där ett år hade jag skaffat mig kläder, lite av varje, men hade ej något skåp att ha de i. Så sade frun (jag kallade henne mor) för det ville hon, att nu skall Olof köra till marknaden i Engelholm, så du kan gå ut och sela på Tyra, och spänna för, så får du följa med och köpa ett skåp till dina kläder.

Jag spände för och vi åkte dit. Och då vi kom igen hade jag ett skåp,

som jag ännu har kvar, efter alla dessa år.

Då jag kom dit hade de en dräng, som flyttade, han var från Halland. Och så kom en pojke som hade ett hem i Utvälinge, han var en rar och trevlig kamrat. Han hette Nils Göransson, jag hade varit läskamrat med hans syster. Om morgnar då vi var i stallet så ryktade han hästarna och jag mjölkade korna, så sjön vi gamla visor, medan vi arbetade. Vilken av oss som fått tag på någon ny visa, lärde vi varandra den. Vid denna tid hade morbror, som var bror till min husbonde, sålt huset, hållit auktion på allt lösöret och hyrt en liten lägenhet i ett gammalt hus i Tånga och hade Ingrid och hennes barn med sig där. Olof Hansson tyckte jag skulle gå dit någon söndag och hälsa på, och till sist efter många påtryckningar gick jag dit en söndag, Då var jag välkommen och de bjöd kaffe, lille Fritjof blev så intresserad av mig, så han sade: när jag blir stor skall jag gifta mig med Ida. Sedan gick jag ofta dit på mina fria söndagar, och när han såg mig komma, sprang han och mötte mig. En gång då han varit borta ett tag, hade jag hängt kappan i förstugan, och gömde mig, då han kom in sade han, jag såg hennes kappa, så hon är här.

Karl som sedan blev min make, träffade jag där, och honom var lille Fritjof väldigt svartsjuk på, slog med dörrarna, så jag sade vad tog det åt pojken,, Ingrid svarade, det är som han är svartsjuk. När Fritjof kom ut i köket stod han och sjöng, ljuv och tjuv det skall du heta, för du stal min lilla vän, men jag har den enda trösten att jag får na snart igen.

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Carl och jag förlovade oss 190.. Augusti. Vi var resande i Danmark den dagen, och när vi kom till Helsingborg var alla kvällståg gångna så vi hade rest med nattåget till Kattarp och gick därifrån till Vegeholm. Några bilar såg man ej på den tiden. Dagen efter hade vi hösthjälp och jag tog upp och band säd efter lie, men var trött, så jag trodde jag skulle stupa. Den andra flickan som skulle hjälpa till hette också Ida, hon hade varit ute samma dag med sin August, så hon var också lika trött som jag, men vi måste arbeta. När vi hade ätit middag sade frun, jag ser ni är trötta, nu diskar jag och flickorna, så kan ni lägga er det behöver ni.
Det det blev en halvtimmes sömn, sedan var vi i form igen.

Jag var i den platsen 2 år, sedan ville Carl att vi skulle gifta oss, så han kunde få ett hem, han bodde hos en broder i Tånga by. Jag flyttade till Hälsingborg för att arbeta på ett väveri tills vi fick allt klart med lägenhet. Jag bodde hos en familj som hade ett eget hus. Frun var dansk och hennes man var tysk, han hette Donat. Jag fick bo i deras bästa rum och laga mat i deras kök. Min blivande sväger bodde i samma gata, de hade många barn och de brukade gå ut på en promenad varje kväll. Han hade skrädderi och fickket på dagarna, så jag gick dit om kvällarna för att se till barnen. Fru Donat som jag bodde hos var så rädd om mig som om hon varit min egen mor. En kväll då jag kom från arbetet, sade jag att en flicka ville att jag skulle följa med ut och se på staden på kvällen. Då sade fru Donat, nej Ida gör inte det, flickorna som arbetar där kan man ej lita på, men gå ut med mig, jag skall handla, så går vi innan hon kommer. När vi kom tillbaka sade Donat att där varit en flicka och frågat efter Ida, hon var klädd i vitt förkläde. Då sade fru Donat, det var för hon skulle synas i mörkret, det var bra Ida tala om att flickan ville ha sällskap ut.

En fjant som bodde i ett rum på gården var ibland "lite i gungan" fick då ett infall, att han ville prata med Ida. Jag var rädd för honom. Så sade fru Donat, ni ser väl att Ida är förlovad. En gång kom han in i köket, där stod fru Donat och sade åt honom att gå ut men han ville ej gå. Då tog frun en sopborste som låg på golvet och slog honom i skallen så skaffet gick av. Donat skrek till honom försvinn Dahl försvinn och sa något på tyska som jag ej förstod. Dahl försvann och jag blev av med hans fjant.

Om söndagarna kom Carl, då träffades vi hos hans bror Vikanders. Då det blev nära jul kom Carl för att hämta hem mig och ville att vi skulle gå till prästen. Vi bodde då en liten tid i ett litet rum hos hans bror Jöns, där fick plats till Carls soffa och mitt skåp och ett litet bord plus två stolar, det hade vi lånat. Min moster Maria i Växjö hade satt in 100 kronor på en sparbanksbok till mig och för dem köpte jag porslin, samt matknivar och gafflar och gafflar mm och bodde där tills vi fick det rum vi var lovade i ett nytt hus som en bondson byggde, han skulle gifta sig senare.

Den 2/1 1905 flyttade vi dit.

Det var ett stort vackert rum och vi köpte de möbler vi behövde. Vår hyresvärd Gustav Hansson var ännu ogift. Han fyllde år i Januari och fick besök av släktingar. Så bad han mig laga middag till dem, och vi var med bland gästerna. Sista veckan i Januari tog vi ut lysning och vigdes dagen efter sista lysningen. Den dagen hade vår hyresvärd fått släktingar till sig och jag hade lagat mat till dem, så sade Gustav om jag ville koka eftermiddagskaffe också, så sade jag, det kan jag ej, han undrade varför, så sade jag orsaken. Han sade så har bruden gått här och lagat mat hela förmiddagen. Det var endast min konfirmationspräst Tulin som visste det. Han kallade in sina två tjänsteflickor till bröllopsvittne. Dagen efter kom bekanta och sade nu har det lyst ut, vi kan ropa ut er på bröllopsdagen. Det var igår, svara jag, det är försent. O sa hon så ni kan smygla!

Den sommaren arbetade jag i betfälten och hjälpte bönderna i höbärgningen och sädesskörd.
I Oktober var jag i betfälten och tog upp betor.
I november föddes vår första pojke som vi gav namnet Carl Gustav.

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

När Gustav Hansson gifte sig behövde de själv sitt rum. Nu var min svåger flyttad från Tånga till Helsingborg och då flyttad vi till den lägenheten i Tånga. Då vår pojke var nära 2 år föddes vår andre son den 7 Oktober 1907, han fick namnet Henning, han var 3 månader då vi åter flyttade. Carl hade fått dikningsarbete på Rögge gård och vi fick bostad vid Rögge tegelbruk. Där bodde vi nära 10 år. Där föddes vår flicka 13 Mars 1910, hon fick namnet Gunhild efter sin farmor.

Då kriget bröt ut fick Carl arbete vid kolgården i Ängelholm och då flyttade vi till Välinge torp till en bonde som kallades Snåle Per, de hade ett gammalt hus, med trädgård och fruktträd. Stugan var så otät så att sanden från åkern blåste in. Där var 2 äppelträd i trädgården, det ena ville bonden skörda, men ville först se vilket som det blev mest äpplen på för det ville han ha. Det blev mest frukt på en sötapel, så det tog han frukten av, men det trädet som vi fick ta var inte så mycket på, men mycket fin frukt som kunde gömmas länge. Jag arbetade på hans betfält och barnen hjälpte till. När vi hade betfältet färdigt kom en storm och tog betplantorna och sand med sig, så han sådde på nytt och ville att vi skulle hacka och gallra igen utan betalning. Nej sade jag, det var inte jag som sände stormen. Så betalning måste jag ha för arbetet. Han måste betala om han ville ha gjort arbetet, så han måste ge med sig, fast det sved.

Då vi tagit upp betorna, hade Carl fortfarande arbete i Ängelholm. Det var svårt att få brödet, som var på kort, att räcka då det mesta gick till matsäck till Ängelholm. Och potatis fanns ej att köpa, så det var iland snålt på matbordet. Jag måste byta bort sockret mot potatis och mjöl av vicker och blandsäd hos bönderna ibland. Ibland kunde jag plocka några kvarblivna veteax på åkern, då de kört in säden och räfsat efter. Det mjöl jag fick istället för vårt socker blev så beska pannkakor av. Dem glöms ej. Sedan flyttade vi till Rebbelberga i Ängelholm, så Carl slapp cykla den långa vägen morgon och kväll.

Vi fick en lägenhet på två rum, köket hade vi tillsammans med dem som ägde huset och kom bra överens om utrymmet där. De var gladlynta och vi hade mycket trevligt tillsammans. De hade en egen dotter och en liten fosterdotter. Våra barn gick i skola en termin i Rebbelberga, och då det blev examen var jag först i småskolan, där var Gunhild, sedan mellanskolan, där var Henning, och sist i storskolan, där var Gustav i avgångsklassen. En vecka före examen var min man hos en bonde och dikade, och han fråga om Gustav kunde få komma och passa korna ett par dagar medan de hade tröskan. Det lovade Carl, så han var där två dagar.

Jag följde med Gustav också, som väl var, och då vi kom i skolgården kom en kamrat och sade till honom, idag får du pisk Carl Gustav, vad skall jag ha pisk för, svara han. Jo svara hans kamrat det brukar dem få då de varit från skolan någon dag. Jaså tänkte jag brukar dem det, då får jag passa upp. Jag ställde mig så, att jag kunde se så ingen kom åt honom ute. Då de ringde in ställde jag mig vid ytterdörren. Så kom lärare Vennhagen från skolgården och då pojken kom, tog jag honom i handen för läraren sade åt han att han skulle gå in på ett annat håll, jag svarade, då går jag med. Det svarade inte läraren på. Då vi kom inom dörren stod där 4 karlar vid den ena väggen och en ful bukig präst. Han sade, jaså där har vi pojken. Jag sade ja vad är det frågan om? Där var en liten dörr, det så ut som den ledde till en källare. Prästen sade till två av männen att de skulle stå vid vars en sida om dörren, så sade prästen att pojken skulle gå med honom in där. Vad skall han där? sade jag. Det angick inte mig, tyckte han. Vem är ni? det svara jag inte på. Ja nu kommer ni här, sade prästen. Då går jag med svara jag. Detsamma sades 3 gånger. De karlarna som han befallt att stå vid källardörren gick ej dit. Den 4 gången han sade att pojken skulle gå dit sade jag, det är vår skuld att han varit borta två dagar från skolan och får jag ej gå med in där så skall han ej heller gå dit. Så ledde jag pojken mot ytterdörren. Dörren gick inåt, så prästen sprang fram och förde på dörren så att jag ej skulle få upp den, men jag var ilsken och blev starkare än prästen, han förde och jag drog, så jag fick ut pojken och sade spring hem. Jag gick nu lugnt in, karlarna som stod vid väggen drog på smilbandet, Prästen tog mig om axlarna och riste mig i ilska och sade vad gööör ni!! Ja det gör jag svara jag. Då hoppade prästen jämfota i ilska

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Jag stod lugn och tittade på honom och de karlarna som stod där skratta då på prästens rygg, han var ej älskad. Hos en sådan präst ville vi ej ha konfirmerat våra barn, vi flyttade tillbaka till Välinge församling, där var vi välkända och det fanns alltid en lägenhet för oss. När vi skulle flytta var vår hyresvärd och hans fru ledsna, vi hade haft trevligt tillsammans. Så gick jag till läraren och hämta Gustavs skolbetyg, och sade ifrån att få skolbetyget från Välinge skola också, som vi lämnat då vi kom till Rebbelberga. Jag litade ej på denna lärares sinneslag och tänkte att det ej gick som han tänkt på examensdagen. Deras bostad, han bodde tillsammans med sin mor i en lägenhet på vinden över skolan, och då jag gick och hade stängt dörren, sade hans mor till honom: du hade inte behövt tala om för prästen att han varit borta ett par dagar, du vet hurdan prästen är. Carl cykla till prästen efter vårt prästbetyg, så sade han till prästen: I Välinge församling, där vi varit i så många år, var det ej fråga om barnen behövdes hemma någon dag, så de fick lov, de tala bara om varför de var från skolan då. Då kan ni ju flytta dit sa prästen, ja det skall vi också svara Carl. Då Carl skulle börja läsa för prästen, lämnade han fram båda betygen, så sade prästen Melén, å två betyg då måste du vara mycket lärd. "Det var en mycket rar präst"

Efter konfirmationen kom Carl ut att arbeta på lantbruk, sedan i militärtjänst, sedan blev han sjöman och skrev hem från Gotland och sedan från Umeå då de kommit dit på kvällen, och lovade att tala om de platser de skulle gå till, och lovade sända brev från varje plats. Men hans dagar var räknade. De skulle lossa kalksten dagen efter, och då skopan kom upp över lastrummet, gick locket på skopan upp och kalkstenen kom över arbetarna. Han hann ej undan men de andra blev räddade. Vi hade köpt en lägenhet 1920 i Tånga by då dödsbudet kom, blev så nere att jag ej kunde vara ensam. Carl arbetade borta. Henning var i skräddarlära, och Gunhild hade hembiträdesplats. Jag hade en symaskin och fast olärd så satte jag igång med klädsömnad för att få folk omkring mig. Jag köpte mönstertidningar och mönster, tog mått, klippte och sydde. Alla blev belåtna. Jag fick hela högar att sy, att jag sade att jag sålt maskinen och ej kunde ta emot mer. Jag hade satt upp den på vindskammaren.

Nu hade några år gått. Gunhild hade träffat sin Gösta, och jag hade ett vackert myrträd som jag tänkt skulle bli brudkrona, då de skulle ha bröllop. Men Gunhild sade, jag är väl ingen julgran, jag vill inte vara utklädd. Då de var vigda, blev det en liten enkel måltid hemma. Min yngste bror var med, bröllopsvittne. Han har alltid varit en sjuver, och de första var att när de kom till prästgården visste inte Gunhild var hon skulle göra av papperet som var om brudbuketten, det ordna Dickton, han stoppa det i prästens galoscha. När han kom tillbaka gjorde han tal till brudparet, så vi fick ett gott skratt. Sedan reste brudparet till en lägenhet de hyrt i Kvidinge. Gunhild hade en tid hjälpt Henning med sömnad, detta hade han ingen lust för att sy. Han flyttade till Höganäs, startade kemisk tvätt, byggde fioler, hade konstbod, och till sist fastnade han för keramiken, det blev hans stora intresse. Gösta och Gunhild kom hem till oss ibland. **En söndag hade de grejer med sig, färgpenslar och tuber och satt och måla tavlor. Jag tyckte det såg intressant ut så jag tänkte försöka. Jag köpte hem attiraljer och satte igång. Det gick över förväntan. De gick åt jag fick beställningar så jag kunde inte rå med allt.**

Carl hade fått en blodsjukdom så han var inte så bra, men han var uppe. Efter en tid fick jag grön starr i ögonen och kom till ögonkliniken i Lund. En dag kom det bud att jag skulle på operation. Professorn var ej hemma då, det var docenten som opererade. Då professorn kom dagen efter och var med i rondan, sade han, hur har du burit dig åt? Det finns ju ej kammare i ögat. Sedan skulle jag ner och bli synad i apparaterna, så sade professorn, du skulle tappat ut ögonvattnet och pumpat in luft istället. Jag fick nu stanna där 5 veckor, och kom hem till jul. Men jag skulle komma igen efter jul. Vår grannfru sade till mig: res inte, då blir blind på andra ögat också. Jag svara det blir jag ändå, om jag ej tar dit. Jag reste och så sade professorn nu skall jag själv operera detta, för det gick så olyckligt sist. Natten efter operationen, kom där någon in till min säng och sade, det är så tröttsamt att ligga så på rygg, lägg er på sidan. Det får jag ej sade jag. Då sade hon det är ingen fara, när man sover så sover alla nerver. Jag var omvirad så jag såg ej

IDA NILSSONS LEVNADSHISTORIA

Vem det var. Så tog hon mig om höfterna och ville vända mig, men jag höll igen så hon kunde ej. Då blev jag arg och sade högt och skarpt: låt bli mig och gå. Då smet hon fortare än kvickt. Jag låg närmast dörren i den salen. Samma natt var det en fru som låg vid dörren i salen intill, och då professorn som var med ronden kom ut i korridoren dagen efter sade han, hon har säkert vänt sig, annars hade hon ej blivit blind, då tänkte jag var väl den där väl varit hos henne också. Hennes dotter kom och skulle besöka sin mor dagen efter, och blev förtvivlad och grät. Jag fick endast stanna 14 dagar efter operationen, sen fick jag resa hem. Min syn har jag fått tillbaka efter så många år, men min man miste jag den 10 oktober 1952.

Mina två barn hade jag i Höganäs och kände mig ensam. Mina grannar dog den ena efter den andre. Till sist sålde jag fastigheten och flyttade till Höganäs, det var inte så lätt att få bostad. Jag har flyttat från dåliga lägenheter 3 gånger och bor nu i den fjärde, som är bra, har bott här sedan 1/1-1959 i 6 år. Henning är gift, har en duktig och bra fru. Han arbetar med sitt stengods och den berömda Oxblodsglasyren. Han har en adoptivson och 2 egna småpojkar Lars och Roger. Lars skall börja skolan, Roger är min gudson och en liten pratmakare. Paul är nu konfirmerad, en rar och fin pojke.

Mary har arbete dagen igenom med hem och trädgård, tvätt, matlagning, barn och keramikförsäljning, disk mm. Så dåligt med vilostunder mitt på dagen. Jag går dit ibland men det är rätt lång bit att gå. Ibland bilar Gösta för mig dit och ibland tar jag taxi. Gösta hämtar mig somliga kvällar. Jag känner mig glad då mina barn och barnbarn hälsar på. Gunhild och jag träffas varje dag. Jag går dit och läser dagstidningen och så kommer kaffehurran på. Ofta om söndagarna kommer Gösta och Gunhild och hämtar mig, då de skall köra ut en runda. Den 8 augusti 1964 hade vi en utflykt. Gunhild hade termoskanna med och vi hade kaffehippa i skogen på hallandsåsen. Söndag den 16/8 en tur till Vikings. Diktors var ej hemma. Jag har det bra på gamla dagar, har min ålderspension, den räcker för mina behov. Jag är med i frälsningsarmens hemförbund och hjälptrupp samt i pensionärsföreningen och är med på deras utfärder. Skrivet den 18/8-1964

Den 18/5-1966. Idag har Hennings adoptivson tagit sin realexamen och det var fest hos Henning för dem som gratulerat. Mary hade mycket arbete med att göra det festligt och glatt för pojken. Jag tycker hon är underbar, en god maka och mor som gör allt för att glädja, både egna och andra.

18/5-1967 Ett år har gått sedan jag sist skrev och åter väntar jag mina vänner. Tiden går så fort. I gårdagen var jag hos Gösta och Gunhild på middag, lev hämtad med bil, och idag fyller jag 82 år

1969 18 maj 84 år

Ida Josefina Rosenquist dog 30/6-1971

med huvudet högt och kunde vara stolt över sitt liv och leverne, tack för att jag finns Ida!

Denna levnadshistoria är nedskrivet från Idas gamla svarta bokhäfte
av Harry Oxenblå fd Roger Nilsson son till Henning Nilsson den 7/5-2013